

πλεροφόρησε πώς γνωστοί και άγνωστοι συχαρήκανε τόν κ. Γ. Δροσίνη γιατί βραβεύτηκε από τὰ «Annales Politiques et Litteraires» τὸ δῆγημα τῆς δεσποινίδας Παπαχατζῆ. Καὶ τὸ δῆγημα αὐτὸ — λέει ἡ «Ἀστία» πάντως τῷ ἡ Παπαχατζῆ ἐμπνευστεῖ ἀπὸ κάπιο ποίημα τοῦ κ. Δροσίνη.

Τόσο κουτοί — κι ἔταν ἀλόμα φιλολογοῦν — οἱ ἀθρῶποι τῆς «Ἑστίας» δὲν εἶναι. Τὸ ξέρω πολυκαλά. Εἶναι ὅμως κουτοπόνηροι, καὶ θέλοντας νὰ ρεκλαμάρουν τόν κ. Δροσίνη, θαρρέψανε πὼς βρήκανε τὸ κατάλληλο μέσο γιὰ νὰ τυλίξουν τὴ ρεκλάμα τους μετὸ πανωφόρι τῆς σοδαροσύνης. Τί κι ἂ δηλητηριάζουνε μετὸ χωριάτικο φέρσιμό τους ἓνα ἐργατικὸ καὶ φιλότιμο κορίτσι; Τὸ λέμε «ὠραία Ἀτθίς» τὸ κορίτσι κ' ἔτσι τοῦ τὴν μπῆγνουμε μ' ἀλαφρωμένη σνειδίση τὴ μαχαιριά.

Γιὰ σου
ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΣΟΝΕΤΑ

ANGELICA FARFALA

Στ' ἀκύμαντα τῆς θάλασσας ἀτλάζια
ἀκροπατώντας ἡ ψυχὴ, νὰ νῆχη
μισοαπλωμένα τὰ φτερά, μονάχη
κινᾷ νὰ βρῇ τὴν ἄπειρη, γαλάζια
μοναξιά, γιατρεμὸ γιὰ τὸ μαράζια
ποῦ τόσο τὴν παθιάζουν καί, σὰ λάχη
νάντικρύση τ' ὠριόπλουμο σελάχι
κι' ὅλα τ' ἀστραφτερά χρυσὰ σατραζία
τοῦ Ἥλιου, ὀρθοποδίζει ἐρωτεμένη
στῆς ἀσημοβολῆς τὸ μονοπάτι,
ποῦ ἴσια τὴ βγαίνει στ' ἄσιλα τεμένη
τῆς ὁμορφιάς κ' ἐκεῖ, μετὸν ἀπάτη
πὼς θὰ πορευεῖται αἰώνια ἱεροδούλα
στ' ἄγιο φῶς καίεται σὺν πεταλουδούλα.

ΝΙΚΗ

Ἐβρέθη' ἓνα ἀτίμητο βλησίδι!
τώρα ποῦ οἱ ἀρχαῖοι ξανάζησαν ἀγῶνες,
ποῦ τῆς Πατρίδας δίνουν ζωογόνες
φλόγες ἀντριᾶς, πολεμικῆς μισίδι,
τοῦ Γένους μας παμπάλαιο στολίδι,
πῶλαμψε στοῦ Ἡρακλῆ τοὺς ἐλαιῶνες,
ἔπειτ' ἀπὸ εἰκοστρεῖς καὶ πάλ' αἰῶνες
ξαναστράφουν οἱ ὠδὲς τοῦ Βακχυλίδη.
Σ' ἐμᾶς τὸν στέρνει τώρα ἡ Ἑλλάδα Μάννα
θριάμβου ἀρραβῶνα στὴ μεγάλη Πάλη,
καὶ τὸ Γένος μ' ἐλπίδες θρέφει μάννα
ποῦ σ' ἄγιο Ἀγῶνα θὰ νικήσῃ πάλι.
Μάννα! Τοὺς νέους σου ἤρωες νὰ ἐγκωμιάσῃ
γεννηθῆτω ποιητὴς ποῦ νὰ τοῦ μοιάσῃ!

ΚΡΗΤΗ

Σειρήνα πρασινόχρυση μετὰ μάτι
σὺν τῆς ἀγάπης, μετὰ λαχτάρας χεῖλια,
Ἀχτιδομάλλα, ὀρθοβύζα, μετὰ χίλια
μύρια καμάρια καὶ λέπια γεμάτη,
τραγουδοῖ τραγουδᾷς μεσ' στὴν ροδάτη
καταχνιά τοῦ πελάου καὶ στὴν προσήλια
τοῦ ἀγέρος πλατωσιά καὶ στὰ βασίλεια
τῆς γῆς πνοὴ τὸ σέρνει μυρωδάτη.
«Σὺν τὸ γάλα τῆς αἰγας Ἀμαλθείας,
θρέφει θεοὺς καὶ τὸ φίλ μὲν ἐμένα.
Ἐλᾶτε νὰ χαρῆτε μετὰ στῆς θείας
ἀγκαλιᾶς μου τὸ σφίξιμο ἐνωμένα,
πρόσφυγες τῆς ζωῆς, δῶρα ἅγια τρία:
Θάνατο, ἀθανασία κ' ἐλευθερία».

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Ἀρρωστε, δές, λαμπρὰ σβύνει' ἡ μέρα
τριαναφυλλί' προμήνημα τοῦ Χάρου.
Τόση γαλήνη στὰ γεμάτα χάρου,
Ποῦ μοῖρα σοῦ χαρίζ' ἀνοιχτοχέρα.
Καὶ σὺ ναό, ποῦ ἄσπρος φαντάζει πέρα
σὰ νᾶγιναν κολόνες τοῦ μαρμάρου
οἱ ἀρμονίες ἐνὸς ὕμνου τοῦ Πινδάρου
πῆζοντας ξάφνου μετὰ στὸν ἅγιο ἀγέρα.
ἔμπα, κοῖμου, κι' ὁ ὕπνος θὰ σὲ γιάνη,
θὰ ὀνειρευτῆς τὴν ἰμορφία τὴν ἴδια
ποῦ μετὰ τὸ ἀρχαῖο τραγοῦδι θὰ γλυκάνη
τῆς καρδιάς σου τὰ θλίβερα ξεσκλίδια.
«Τὸν ποῦ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πεθνήσκει νέος.
Μὴν ξυπνᾷς, εἰμὶ ὁ Θάνατος ὁ Ὁραῖος».
Λ. ΜΑΒΙΑΝΣ

— Γιὰ τὴ Ρουσοφοβία ποῦχουν παθεῖ οἱ φίλοι μας οἱ Ρουμάνοι, ἀξίζει νὰ τυπωθεῖ τοῦτο τὸ κοματάκι ἀπὸ γραμμα ποῦ μᾶς ἔστειλε ἡ συνεργατίσά μας Αἰμιλία Καραβία ἀπὸ τὴν Κωσταντῖνα τῆς Ρουμανίας: «.....Προχτὲς εἶμουν ὅξω μετὰ τὴν ἀδερφή μου, θίτανε ἡ ὥρα 7 1)2—8 τὸ βράδι, καὶ βλέπουμε ὅλο τὸν κόσμον νὰ σταματᾷ καὶ νὰ δαχτυλοδεῖχτε στὸν οὐρανὸν, καθὼς λέγανε, ἓνα ἀεροπλάνο. Κοιτάμε καὶ μεῖς καὶ βλέπουμε.... τῷμορφο τᾶστέρι τῆς Ἀφροδίτης, ποῦ εἴτανε ἀληθινὰ ἐξαιρετικὰ λαμπρὸ καὶ μετὰ γάλο κείνο τὸ βράδι, μὰ π' ντα φαινότανε πὼς εἴτανε ἀστέρι. Φαντάσου ὅμως τὰ γέλια μας ὅταν τὴν ἄλλη μέρα διαβάσαμε στὴς Βλάχικες φημερίδες πὼς στὴ Φωζάνη διαταχτήκανε οἱ στρατιῶτες ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς τους νὰ μπομπάρδισουν τὸ ἔχτρικό, Ρούσικο, ἀεροπλάνο ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὰ δυτικὰ κάθε βράδι γιὰ νὰ κατασκοπεύει τὸ Ρουμανικὸ ἔδαφος. Τὴν καημένη τὴν Ἀφροδίτη!»

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Πουλιέται στὰ γραφεῖα μας τέσσαρες δραχμὲς τὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται μετὰ δρ. 4,50 «ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΩΡΙΑ» τοῦ Δοστογιέφσκη, μεταφρασμένο ὑπὲρτοχα στὴ δημοτικὴ ἀπὸ τὸν κ. Στέλιο Χαριτάκη. Τὸ βιβλίο εἶναι σὲ δυὸ τόμους [σελ. 763 κ' ἔχει τυπωθεῖ στὰ Χανιά.